

ANGELČEK

otrokom prijatelj,
učitelj in voditelj.

Uredil
Jožef Volc.

XXVIII. tečaj.

V Ljubljani 1920.

Izdalo društvo „Pripravniški dom“.

Natisnila Jugoslovanska tiskarna.

33382 1/2 ✓

I 40-
33382

(7)

Kazalo

k XVIII. letniku „Angelčka“.

Pesmi.

Sredzimska noč. (<i>Ljuban.</i>)	1
Zimski večer. (<i>Gnjevoš.</i>)	7
Stara pesem. (<i>Janko Polák.</i>)	12
Novoletna. (<i>Dr. Jos. Lovrenčič.</i>)	15
Na semanji dan. (<i>Franjo Neubauer.</i>)	23
O taščici-sirotici in dobri deklici. (<i>Dr. Jos. Lovrenčič.</i>)	27
Škrjanček. (<i>Vid Vidov.</i>)	33
Spomin. (<i>Mokriški.</i>)	37
Velika noč. (<i>B. Gorenjko.</i>)	38
Na véliki petek. (<i>Taras Vasiljev.</i>)	58
Pomlad. (<i>Ksaver Meško.</i>)	65
V viharni noči. (<i>Ksav. Meško.</i>)	80
Ob igri. (<i>Cvetko Gorjančev.</i>)	97
V ajdi. (<i>Taras Vasiljev.</i>)	101
Otrokova tožba. (<i>Franjo Neubauer.</i>)	106
Deklici. (<i>Radivoj Rekar.</i>)	121
Polhi.	128
V gozd je prispela jesen.	143

Povesti, pripovedke, prilike in basni.

Srečnemu otroku. (<i>Ksaver Meško.</i>)	6
Če punčka joka (<i>J. E. Bogomil.</i>)	8

Lipček. (<i>V. O.</i>)	10
Zvončki. (<i>Francka Zupančič.</i>)	13
O treh smrekah. (<i>Marica Koželjeva.</i>)	17
Atu naproti! (<i>J. E. Bogomil.</i>)	24
Kokoška in petelinček.	30
Zakaj so nedelje in prazniki v pratiki rdeče zaznamenovani. (<i>A. Čadež.</i>)	30
Tesar Setejšek. (<i>Cvetinomiški.</i>)	52
Velik bi bil rad. (<i>J. E. Bogomil.</i>)	56
V stiski. (<i>Fr. Ks. Steržaj.</i>)	73
Po zasluženju! (<i>Stanko Bojan.</i>)	77
Bolezen. (<i>J. E. Bogomil.</i>)	85
Cvetje in ljubezen. (<i>J. E. Bogomil.</i>)	88
Srečni državljani. (<i>Ernest Šušteršič.</i>)	91
Naše igre. (<i>J. E. Bogomil.</i>)	102
Mlinar in cesar. („Novice“ 1875.)	195
Na laži ujeta. (<i>J. E. Bogomil.</i>)	136

Naravoslovni opisi.

Lišček pripoveduje. (<i>J. E. Bogomil.</i>)	39
Murin. (<i>G. Ardina.</i>)	90
Hrček. (<i>Janko Leban.</i>)	138

Koristni nauki. Drobiž.

- Šola lepega vedenja. (*Ivan Langerholz.*) 2, 34, 66, 98, 122
Telovadba. (*Janko Cegnar.*) 28
Marijin zvonček. — Dopisi.
59, 107, 140
Zgodba o malem sužnju. 111
Odgovor na pismo. (*J. E. Bogomil.*) 81
Dar božji. (*J. E. Bogomil.*) 126

Dramatični igri.

- V afriškem sirotišču. (*A. Čadež.*) 42
Tropersna deteljica. (*Janko Podtrojiški.*) 129

Zabavne in kratkočasne reči. Razno.

- Posetnica. 31
Rebus. 31, 64

- Besedna uganka. 64, 93
Uganka. 93, 114, 142
Rešitve in imena rešilcev.
93, 115
Opombe. 64, 110
Čitajte! 96
Vabilo na naročbo. 32, 144

Slike.

- Če punčka joka. 9
Atu naproti! 25
„Smuk iz ječe!“ 40
Velik bi bil rad. 57
Kaj bo —? 75
Šopek bo zateknila. 88
„Dečki smo skakali čez
„kozla!“ 104
Vsakemu malo! 127
„Minka vstane in — molči“ 137

ANGELČEK

Ljuban:

Sredzimska noč.

Vse tiho, vse. Zavita v nočni plašč
zday v težkih sanjah spava zemlja vsa.
Na nebu sveč stotisoče gorí,
stotisoče se zvezdic lesketá.

Zday zemlja spi trdó, sladkó . . .
A glej, nebó — to bdi, ne spi:
na spavajočo zemljo zre
z iskrečimi, skrbečimi očmi.

Radóst, lepota svetna — vse izgine,
a skrb, ljubezen božja, ta ne mine.3

Ivan Langerholz:

Šola lepega vedenja.

7. Pri zabavi.¹

Lansko leto smo se mudili z našo šolo bolj v notranjih prostorih: v domači in tuji hiši, v cerkvi in v šoli, le malo smo se pomudili zunaj. Letos bomo hodili pa bolj zunaj hiše. Saj tu vidi otroke še več ljudi.

Pomudimo se najprej pri otroški zabavi. Zabave je več vrst. Pa vsaj nekatero malo pogledjmo!

Otrok se rad igra. To je čisto prav. Deček ima svojega konjčiča, deklica pa svojo punčko.

Pazite, otroci, zlasti kadar vas je več skupaj, da se pri igri ne boste prepirali. Minka Ragljica naj ob taki priliki kroti svoj predolgi jeziček, in Francelj Ošabnik naj vrže svojo prevzetnost pod klop, preden gre v otroško družbo.

Če hodite otroci v šolo, naj bo prvo šola, potem šele razvedrilo pri igri. Ne ravnajte kakor Janez Nemaren, ki pride iz šole, pa brž pograbi svoj kos kruha, pa gre na vas med otroke. Knjiže pa lepo mirno počivajo doma do drugega dne, ko je treba iti v šolo. Pri igri je Janez Nemaren prvi, v šoli pa zadnji.

Varujte se tudi nevarnih iger. Predrzo skakanje z visokih odrov je že marsikomu zlomilo roko ali nogo. Dečki ne kažite svoje moči s tem, da kličete svoje tovariše na boj. Boj ni nikaka igra, nikaka zabava. Tudi igre, kjer se je treba skrivati po raznih kotih, niso prav primerne; sramežljivosti so pa včasih

¹ Nadaljevanje lanskih člankov »Angelčkovih«.

jako nevarne. Pomislite, kaj bi bil dejal in storil sv. Alojzij na vašem mestu!

Ogibajte se iger za denar! Take igre budé nevoščljivost, podžigajo lakomnost, kurijo jezo, in vodijo v goljufijo. Kaj bo iz mladega goljufa? Star goljuf.

Kolikorbolj pa doraščate, tembolj opuščajte igranje! Rajši se bolj z vnemo lotite resnega dela v korist svojo in svojih staršev! Deklica naj pomaga materi, deček pa očetu. Kar starši žele, to radi voljno storite!

Vsak letni čas ima tudi svojo zabavo. Pozimi je priljubljeno sankanje in drsanje. Glejte, da ne bode pri tem oprasku raztrgali preveč obleke in čevljev. Zato ni prav, če se drsajo otroci po cele popoldneve na vaškem klancu ali na ledu. Noč šele prižene nekatere domov, doma pa potem kašljajo in krehajo celo ljubo noč, kakor bi štirje mlatili. Eno uro sankanja in drsanja je čisto dovolj. Kar je več, je preveč; zabava se prevrže v strast, strast pa rodi greh, greh pa prinese pokoro. Tudi ne nastavljati svojim tovarišem nože, če se drsajo, da potem padejo. Ne hodite nikoli na led, ki ni dovolj trden!

Spomladi pa hitite radi na prosto, trgat cvetice. Dečki tudi ljubijo iztikanje za ptičjimi gnezdi. Toda vedite: cvetice so najlepše v naravi. Pustimo jih tam, ali vsaj: nikar jih ne nosimo domov cela naročja! Majhen šopek — no, če jih utrgaš in prineseš domov v kozarec vode, da ti dehté — nihče ne zameri; kar jih je pa več, jih pa pusti, naj rastejo tam, kamor jih je Bog nasadil!

Ptičke pa pustimo na miru! Nikar jih ne motimo v gnezdih! Kaj bi vi rekli, če bi vam kdo prepodil iz hiše očeta in mater, vi bi pa morali sami ostati doma, mogoče celo stradati?

Sploh naj nam bodo živali v zabavo le tako, da jih opazujemo pri njih delu, ne pa, da bi jih preganjali ali celo mučili. Tudi škodljivih živali ne smemo mučiti. Če škodljivo žival: kačo, hrošča, metulja, gosenco . . . umoriš, prav; če jo pa mučiš, imaš greh. Božja stvar je.

V poletju nas mori včasih vročina. Radi gremo v vodo, da se ohladimo in skopljemo. Ni napačno to; vendar se pa pri kopanju zgodi marsikaj, kar je škodljivo za telo in za dušo.

Vroč, spotèn ne hodi v mrzlo vodo! To je lahko tvoja smrt! V globoko vodo ne hodi, če ne znaš dobro plavati. Utonil bi. Kjer dela voda vrtince, tam posebno ni varno. V vodi se koplji kvečemu četrť ure; toliko je dobro za zdravje. Predolgo čofotanje po vodi pa telo le oslabi.

»Kako pa vaše žabe regljajo?« je enkrat vprašal nekoga prijatelj, ki je prišel na obisk, pa je slišal, da prihajajo od vode sèm človeški glasovi. Seveda to niso bile prave žabe, ampak . . . take z dvema nogama. Pa ni lepo, če otroci pri kopanju vpijejo kot žerjavi. Pazite pri kopanju tudi na spodobno vedenje! Vsak otrok mora imeti pri kopanju primerno obleko, plavalne hlačice ali kaj drugega primernege. Poišči si kraj, kamor se s ceste ali pota ne vidi! Mimo-idočih ljudi ne nadleguj s kako neotesanostjo! Nag ne posedaj ob vodi; ko si se skopal, se hitro obleci in idi domov!

Deklice naj bi se hodile kopat le v spremstvu matere ali kake starejše sestre; same pa nikdar!

Jeseni je po mnogih krajih v navadi paša. Za pašo porablajo ponavadi otroke, kar ni prav primerno. Otroci so slabi pastirji. Vpijejo tam na paši, da se živina plaši; ali pa se igrajo, živina pa hodi po

škodi. Na žival se šele spomnijo, ko je treba gnati domov. Potem je pa med sosedi prepir, med otroki pa jok.

Jeseni zori sadje in poljski pridelki, zlasti krompir. Otroci jemljejo take reči s seboj na pašo, pa jih tam pekó. Če vam doma to dovolijo — ni nič hudega.

Če pa poljske in vrtne pridelke nakradete, je pa to greh. Greh pa ni zabava. Zlasti pri ognju bodite previdni. Čez ogenj skakati je jako nevarno. Če veter vleče, ne hodite blizu ognja, zlasti deklice ne. Blizu hiš in drugih poslopij pa ne kurite! Preden greste domov, pa ogenj pogasite!

Otroci tudi radi prepevate. Lepo petje o pravem času in na pravem kraju je vseč Bogu in ljudem. Le zapojte veselo pesem; zlasti take pesmi radi zapojte, ki ste se jih naučili v šoli. Pojte lepo mirno, ubrano! Vpitje pa ni petje. Zapojte radi tudi doma v hiši. Po vasi hoditi in s petjem razgrajati, pa ni lepo. Tudi pesmi, ki jih vas niso naučili v šoli ali pa doma starši, nikar ne pojte! So tudi pesmi, ki imajo lep napjev, pa grde besede. Takih ne pojte! Posebno radi se učite takih pesmi, ki jih slišite peti v cerkvi.

Povsod, tudi pri zabavi, se spominjajte nauka: Bog me vidi in sliši!

(Nadaljevanje.)

Ksaver Meško:

Srečnemu otroku.

V travi ob poti sediš, o dete, zreš tja čez loke, dvigaš solnčne oči v višave, proti neskončnosti sinjega neba, od vzhoda do zahoda, od juga do severa oblitega z zlatim blagoslovom dobrotnega solnca, in se smejiš, smejiš.

Kaj te tako veseli, otrok moj, kaj te tako osrečuje? — Ker je ves travnik ob tebi tako poln rož? —

Vesêli se, otrok moj, vesêli se! Zakaj glej, prišla bo jesen, in travnik bo prazen in pust. Ne ene cvetke ne bo več na njem, da bi ti razveseljevala oko, osrečevala ti srce.

A glej, čudovitejša od vsaktere teh pisanih rož je slednja besedica, ki vzcveti iz ljubezni tvoje mamice.

Vesêli se, otrok moj! Zakaj glej, prišla bo jesen tudi tebi, ko ti ne bo več cvetela beseda materina.

Tedaj, otrok moj, se ne boš mogel več radovati, kakor se raduješ danes . . .

* * *

Kaj se ti tako kreše oko od radosti in sreče, otrok moj? — Ker tako toplo, tako lepo sije solnce? —

Veseliš se solnca, ljubiš ga? Vesêli se ga, ljubi ga, otrok moj mali!

A glej, topleje od solnca sije oko tvoje mamice, več rož nego solnce z neba ti bo sejala na življenje pot ljubezen in skrb materina.

Zaide pa solnce, pride noč, hladna, neprijazna in strašeča.

Kadar ugasne oko tvoje mamice, ti ne bo sijal nikoli več dan, kakor ti sije zdaj, otrok moj . . .

Gnjevoš:

Zimski večer.

Čez širno plan
zamolklo brné —
otožno, plakaje,
napol umiraje
se v dalje glasé
zvonovi . . .
Solnce umira,
zaspano upira
žarke v zemljó.

Z zadnjimi siji zapóred poljublja
strme planine,
dan se polagoma, tiho izgublja
v nočne temine.

V objemu večera
dan mirno umira,
počasi, otožno
in trudno zapira
zaspano oko.

Ob oknu dekletce sedí,
na zvezde upira oči:
oh, ena se je utrnila —
kot strela ognjena —
in zatonila . . .
Morda je — njena?

J. E. Bogomil:

Če punčka joka . . .

Ganuarjevo solnce je posijalo na zemljo. Saj veste, kakšno je to solnce: svetlo, lepoblesteče, pa vendar brez prave gorkote. A je vseeno tako vablljivo.

Rožančeva Ivanka je navsomoč želela vun, na solnce. Dolgo časa so ji mati branili. No, takole okrog poldneva je pa vendarle smela malo pred hišo.

»Punčka joka . . . Mama, ali jo smem nesti vun na solnce?« je rekla.

»Pa jo nesi malo, no! Samo kmalu pridi nazaj!« so ji rekli mati.

In Ivanka je odšla s svojo punčko! Ni bila bogvekaj ta punčka! Še oddaleč ni bila podobna tistim punčkam, ki jih vozijo mestni otroci na izprehod v svojih vozičkih; pa ni bila niti taka, kakršne dobé otroci od Miklavža v dar. Ah kaj, pa je bila Ivanka le vesela svoje slamnate punčke. Malo jo je naredila iz cunj, malo pa iz slame. Punčka je bila pa le!

Kako prijetno dé solnčna gorkota pozimi! Samo tisto kamenje, koder sedi, je mrzlo . . . Ivanka, vrni se v hišo!

Ni se Ivanka vrnila. Zato je pa ponoči punčka mirovala, tembolj je pa jokala in kašljala Ivanka. Prehladila se je in nekaj dni je morala biti kar v postelji. Pa kako nerada! Seveda; bolan biti je hudo.

Družčino ji je pa tudi tam delala slamnata punčka, da ni jokala — bolna punčka.

Če punčka joka.

V. O.:

Lipček.

(Iz ruščine.)

Bil je malček, ki so mu rekli Lipček. Nekoč so odšli vsi otroci v šolo. Lipček je vzel čepico in hotel tudi iti. Mati pa mu je rekla: »Kam si se pa ti napravil, Lipček?« — »V šolo,« je rekel. — »Ti si še premajhen, ne hodi,« mu je rekla mati in ga je obdržala doma. Otroci so odhiteli potem v šolo. Očka je še zjutraj odšel v gozd, mati pa je odhitela na dnevno delo. Ostala pa sta v sobi Lipček in stara mati na zapečku. Lipčku je postalo dolgčas samemu, stara mati je pa zadremala. Deček je začel iskati čepico. Svoje ni mogel najti, vzel je očetovo in odšel v šolo.

Šola je bila za selom pri cerkvi. Ko je Lipček šel po vasi, se ga psi niso doteknili; poznali so ga namreč. Ko pa je prišel do tujih hiš, je pa skočil vanj črn pes, Nero, in je lajal, a za Neronom večji pes Belin. Lipček se je spustil v beg, psa pa za njim. Lipček je začel kričati in vpiti; pri tem pa se je izpoteknil in je padel.

Prišel je pa mož, odgnal psa in vprašal: »Kam pa ti, revček, sam bežiš?« Lipček mu ni ničesar odgovoril, marveč je pobral pete in začel bežati na vso sapo. Pribežal je k šoli. Na stopnicah ni bilo nikogar, a v šoli se je slišalo glasno vpitje otrok. Lipčka se je lotil strah: kaj pa, če me učitelj požene? Začel je razmišljati, kaj naj stori. Vrniti se — ga bodo zopet psi popadli; iti v šolo — se je bal učitelja. Mimo šole je pa šla žena z vedrom in je rekla: »Vsi se

uče, kaj pa ti tu stojiš?« Lipček je stopil v šolo. V veži je snel čepico in odprl vrata. Šola je bila polna otrok. Vsi so kričali, vsak svoje, učitelj je pa med tem vpitjem hodil po sredi sobe.

»Kaj pa želiš?« dé učitelj Lipčku. Lipček prime za čepico in ničesar ne odgovori.

»No, kdo pa si ti?«

Lipček molči.

»Ali si gluh?«

Lipček se je tako ustrašil, da mu je zaprlo sapo, in ni mogel govoriti.

»No, potem pa idi domov, ko nočeš govoriti.«

Lipček bi bil rad kaj izpregovoril, da se mu ni grlo od strahu posušilo. Ozrl se je v učitelja in je zaplakal. Tedaj se je učitelju zasmilil. Pogladil ga je po glavicu in vprašal otroke, čigav je ta malček.

»To je Lipček, Konštantinov brat; on je že davno prosil, da bi smel v šolo, pa mati ga ni pustila, pa je skrivši zdaj prišel v šolo,« so odgovorili otroci.

Tedaj mu je rekel učitelj: »No, potem se pa vsedi v klop poleg brata; jaz bom pa tvojo mamico poprosil, da te bo puščala v šolo.«

Učitelj je začel kazati Lipčku črke, a Lipček jih je že poznal in tudi že malo čital.

»No, sestavi svoje ime!« mu je velel učitelj.

Lipček je začel: — »ef-i-fi, el-i-li, pe-, Filip.«

Otroci so se zasmejali.

»Deček,« pravi učitelj, »kdo te je pa že naučil čitati?«

Lipček se je osmelil in je povedal: »Konštantin. Jaz sem dečko, jaz sem takoj vse razumel. Jaz sem zelo umen!«

Učitelj se je zasmejal in je rekel: »Kaj pa moliti kaj znaš?«

Lipček pa je rekel junaško: »Znam,« in je začel moliti »Češčena Marija«, pa vsake besede ni prav izgovoril. Učitelj ga je ustavil in je rekel: »No, sedaj se pa nehaj hvaliti in se uči!«

Od ondaj je začel Lipček obiskovati z drugimi otroki domačo šolo.

Janko Polák:

Stara pesem.

Naše ptice lastovice
so na jug zletele.
Ljubo pomlad, toplo leto —
vse s seboj so vzele.

Nam pa je sedaj ostaia
le še zima, zima —
in pa dedek sivolasi,
ki ob peči kima.

Dedek dremlje, dedek stoka,
dedek nam obeta,
da pričakal pač ne bode
novega več leta.

Mi pa dedku kar nikakor
nočemo verjeti,
to, kar letos, nam je rekel
že pred tremi leti.

Francka Zupančič :

Zvončki.

Samo še tanka prstena plast je odevala pomladne cvetice. »Čuj,« je rekel zvonček, »jaz čujem božji glas, ki me kliče na svetlo!«

»Motiš se,« je odvrnila vetrnica, »to je le pomladni vihar, ki zunaj divja!«

»Vseeno,« je odvrnil zvonček. »Ljubi Bog je morda naročil viharju, naj me opozori. Čutim, da je moj čas tu! Grem v svet; greste li z menoj?«

»Ne, ne,« se je obotavljala trobentica. »Jaz se rada igram s pomladanskim vetričem, a vihar bi mi lahko raztrgal moje krilce!«

»In meni bi razdrobil zlato čašico,« je déla boječe trobentica.

»Če bi mi priplesale snežinke v modra očesca,« je šepetal jetrnik, »bi oslepel.«

Vse cvetke so imele tisoč skrbi in bojazni. A zvonček je vzkliknil: »Grem torej sam!« Odločno je odprl duri zemeljske čumnate in — bil je li na svetlem?

O ne, še dolgo ne! Pač je že čutil neprijetni, ostri predpomladanski vzduh; že je čul vihar v vrhovih gozda, slišal šumljanje po kopnečem se snegu narastlega virčka doli v dolinici — a nad njim leži še gosta plast trdega, rjavega bukovega listja. A mali zvonček ne izgubi poguma. Nadaljuje svojo pot, in polagoma mu postane lažje. Slaboten svit mu šine nasproti. Toda stoj! Tu je velik list tesno nad njim! Nemogoče ga je odstraniti! Naj se li sam upogne, ali naj poizkusi po stranski poti vun mimo njega? Ne, zvonček ima sam v svoji naravi nekaj določnega.

»Skozi! Vztrajati!« je njegovo geslo. Sunek — pa pogleda v svet. List je prodrt, pa obdaja nežno rastlinico kakor rjav plašček.

Stoji zdaj v polnem dnevnem svitu — o sreča! Gori v vrhovih bukev žgolé kosi svojo pesem, polno pomladnih sanj. Radostno razvije zvonček svoj srebrni cvet, a nič še prav ne vé, kaj naj ž njim počne.

Tedaj pripiha naslednje jutro sever in zakroži oster ples. O, kako se ziblje nežni zvonček semtertja! A v pišu viharja se izgublja lahno zvonenje.

Se li res izgublja? Zvonček se trese od mraza; a sčasoma privajen in utrjen si nič ne stori iz tega. Tudi se ne boji za svoje oblačilce; saj je narejeno iz močnega blaga, pa prestane lahko marsikaj.

Sedaj začne celó snežiti! Kmalu zvonček nič več ne sliši in ne vidi. Tedaj mu postane malce tesno in neprijetno. Naj bi bil morda vseeno slušal modre sovrstnice? Bode li morda res uničen? A te skrbi mu kmalu izginejo. »Bog me je klícal,« reče samprisedi, »on bo skrbel zame,« — in v teh tolažljivih mislih zaspi. Dolga, dolga noč!

Nekega dne se zbudi in zre začuden okrog. Sneg je izgínil. Kako dolgo je ležala snežena plast nad njim? Zvonček tega sam ne vé in tudi ne pre-mišlja dalje. Čemu tudi ceniti svojo bol po dolgosti, širini in višini? Sploh — nežna cvetka kloni glavico — saj celo nič ni trpela. Kar se je kazalo kot hudo, ji je bilo le v varstvo in bran proti ostremu mrazu, sicer bi bil zvonček gotovo zmrznil.

Zlato solnce, lahki vzduh, žgolenje in zvonenje vsepovsod — oj, kako krasno je sedaj življenje! Z veselím žvižgom kosov se družijo glasovi otrok, ki prihajajo v gozd trgati cvetke, znanilke pomladi. In oj, čudo! Tudi klíc zvončkovega zvonjenja se ni pre-

slišal. Okrog njega stoji že neštevilno njegovih bratcev, da so videti tla kakor s snežinkami posuta. Tudi trobentica je že priklila, a tuintam še oprezno zapira glavico. Vetrnica se še tesno zavija v svoje oblačilce, a jetrnik s svojimi napol odprtimi očesci je podoban otroku, ki je zbujen, a zaspanček še napol meži.

In ljudje se radujejo posebno nad pogumnim belim zvončkom. Za nekaj časa celo pozabijo na svoje skrbi.

Če mala, neznatna cvetica tako srčno preмага vse neprijetnosti, čemu naj bi obupavali mi ljudje?

O svojem času bo odvzel tudi Bog tesnobo iz naših src in bo izpremenil noč in hudo v luč in blagost.

Dr. Jos. Lovrenčič:

Novoletna.¹

„Striček, striček, moj konjiček,
glejte ga, je bos;
dajte, dajte, pa ga podkovajte,
da bo lahko vozil voz!“

¹ **Opomba:** Pri nas doma — v Kobariškem kotu — dobi vsak otrok na novoletno jutro lepo jabolko — „konjička“, ki ga nese od sorodnika do sorodnika, voščoč novo leto. In strici in tete in botri in botre podkujejo otroku „konjička“: v jabolko vtisnejo novoletni dar v obliki goldinarja, krone, desetice... Danes — sevé — se ti „žeblički“ v naših krajih imenujejo lire, palanke in centesime, ker so Italijani tam. Dal Bog, da bi naši mali ob letu imeli „konjičke“ podkovane z jugoslovanskimi žeblički!

Stric konjička vzal je v roko
in brez kládiva in brez žeblička
je konjička podkóval :
dve srebrni kroni mu globoko
vtisnil je in mi ga dal.

„Bog daj dosti takih stričkov,
stričkom dosti srečnih let!“
voščil sem in koj s konjičkom
šel na led — — —

A premalo sta mi dva žeblička!
Škoda tudi bi konjička
bilo, če bi pal in se pobíl!
Hi!... še k strini, hi!... še k teti,
k botru, k botri mi, konjiček, lèti :
tu goldinar, tamkaj vinar,
desetica tu in tam petica...
Skoči mi, konjiček, skoči, hi!...!
da me kdo ne prehití! — — —

Štejem, štejem in se smejem :
Nihče takega konjiča nima!
Pa naj še takó bo huda zima,
da zamrznejo polí,
moj konjiček nič se ne boji.
Hi!... konjiček, hi!... na led, na polje,
celo leto bova dobre volje!

Marica Koželjeva:

O treh smrekah.

Pravljica.

Angel božji je priplaval z neba in prinesel darove človeškim otrokom. Bela tančica ga je zagrinjala kakor svetel oblak, da ga ne bi uzrlo človeško oko. —

Kar pa pribesni vihar, iztrga angelu tančico z ramen in zdrvi z njo čez hrib in plan. Angel hiti za viharjem, ga prosi in roti, naj mu vrne tančico, a vse je bilo zastonj: vihar je besnel, besnel dalje in se še rogal ubogemu angelu, češ: »Na, vzemi jo, če me dohitiš!«

Žalosten in truden je sedel angel na visoko goro in se bridko zjokal. Kakó naj gre brez zagrinjala na zemljo, kako naj se vrne h krilatcem v nebo?

Ko pa pogleda kvišku, se mu zablešči iz daljave kakor samo srebro. Ves srečen preleti angel planjavo in vesel ugleda na gozdnem obronku dragoceno tkanino.

Še jo je vlekel in trgal vihar, a tri smreke so jo obdržale med svojimi vejami. Vzradoščen zakliče angel: »Ljube smrečice, ve ste me rešile velike skrbi! Kako naj vam povrnem? Vsakteri od vas rad izpolnim srčno željo. Preudarite in povejte mi jo!«

Najvišja smreka ni pomišljala dolgo. Vsa zadržela je v velikem pričakovanju in vzkliknila: »V svet bi šla rada in postala velika in mogočna. Potovala bi rada po širnem svetu in zrla njegovo bogastvo. Ljudje naj me občudujejo in cenijo. Moč in bogastvo prinašata srečo!«

»Zgodi naj se ti!« ji reče angel. Pa vpraša njeno družico: »Govori zdaj ti, kaj si želiš!«

Druga smreka hitro odgovori: »Naj izvem skrivnosti človeških src. Kar so ustvarili ljudje s svojim umom, to naj spoznam. V znanosti je sreča!«

»Naj bo!« ji reče angel in se skloni še k mali smrečici, poboža ljubeče njene krivenčaste vejice in ji reče: »Sirotica, po čem pa hrepeniš ti?«

A skromna smrečica odgovori: »Nič posebnega nisem storila; za kaj naj dobim plačilo?«

»Kolikor si mogla, si pač storila; le poželi!«

»Pravijo, da je vsadil Bog v človeška srca čisto in plemenito ljubezen, ki vse pretrpi in nikoli ne preneha. To ljubezen bi rada spoznala!« reče mala smrečica.

»Tudi tebi izpolnim željo!« ji dé angel in še dostavi: »Bodite pripravljene, da boste odšle kmalu v svet!« Nato pa odplava, zavrt v svojo megleno tančico, v sinje daljave.

Ko so se smreke dodobra zavedele, kaj se je zgodilo, so pogledale začudene druga drugo. Smreka, ki si je želela moči in bogastva, je zrastle v nebo-tično, mogočno drevo. Njej do srede se je dvignila tudi druga smreka. Le tretja je ostala slabotna in majhna, kakršna je bila prej. Zaničljivo sta zrla onidve nanjo, češ: »Neumnica, kdo živi danes od ljubezni? Zakaj si pozelela tako malo?«

Nekega dne pa pride mnogo ljudi v gozd. Posekajo najvišjo smreko in položé njeno ogromno deblo na voz. Le iztežka jo je vleklo šestero močnih konj. Oholo se je poslavljal od svojih tovarišic: »Poglejta, kakor kraljico me vozijo! Sedaj grem po zaklade sveta!«

Peljali so to smreko v veliko obmorsko mesto. Ondi so jo postavili kot jambor na ladjo. Z ladjo se je vozila v daljne kraje. Uživala je vso krasoto morja. Ljudje so prihajali na ladjo in prinašali s seboj bogastvo. Nad njim je strmela smreka.

A tudi drugi smreki se je izpolnila želja. Kot visok brzojavni drog je stala poleg železniških tračnic. Dan in noč so brzele po teh žicah žalostne in vesele novice. Kar se je zgodilo posebnega na svetu, vse to je zvedela ona.

Dolgo pa ni bila zadovoljna. Presedale so ji malenkostne ljudske skrbi. Godrnjala je nevoljna: »Mari bi bila ostala v gozdu! Kakó se staram tu!«

Ptičice so sedale na tiste brzojavne žice in so prestrašene zbežale, če so začule tajno mrmranje. Otroci so pritiskali ušesa na steber ter se začudeni vpraševali: »Čujte, nekaj mrmra! Kaj nekí hoče povedati?«

Včasih je pa zvedela ta smreka tudi o svoji družici, če se je vrnila z zakladi v domači pristan. Takrat se je celó ujezila.

Grda zavist ji je razjedala moči, in sosednji drogi so si pomenljivo šepetali: »Ne bo več dolgo, od dne do dne je slabši!«

A tud mogočni jambor se ni dolgo veselil svoje moči. Ko je podil ljuti vihar ladjo po besnečem morju, se je spominjala smreka koprneče svoje mladosti, ko je rastla še vitka na gozdnem parobku in zrla daleč čez pisane poljane. Domislila se je tudi male ubožice, ki je gotovo še ondi na starem mestu, in dejala si je: »Ona je pač srečna, ker je doma! Ob njenem vznožju cvetó domače cvetke, v vrhu ji skačejo gibke veverice, in ptičice se zibljejo po njenih vejicah.«

Tista smrečica je res še rastla na svojem mestu. Vse poletje se je veselila pisanih cvetic. Ko je poslikala jesen gozdič živobojno, je zrla vesele pastirčke, ki so pasli čredo, vriskali in kurili na travniku.

Kmalu pa so se poskrili murenčki v svoje pozemske hišice; lastovke so se poslovile; mrzel veter je zabril čez poljano, v jutro pa jo je pobelila slana. Bližala se je zima. Sneg in vihar sta naznanjala njen prihod.

Pred Božičem je prišel v gozd gozdar in ž njim postaren mož. Veliko smrek in smrečic je že odkazal možu. Ta je pa vse posekal in jih naložil na sani. »Vzemite še tole drevesce,« je rekel. »podarim vam je vrhu vsega.« In pokazal je na smrečico, ki je čakala trepetaje, kaj bo z njo.

»No, dobro!« je menil stari, »boljše nekaj ko nič.« Posekal je tudi tisto smrečico in jo vržel zadnjo na voz. V mestu je razpostavil na trgu smreke drugo poleg druge. Ljudje so prihajali in kupovali večje in ravne smreke, da jih okrase kot božična drevesca. Le mala smrečica je še ostala sama in se žalostila:

»Zame pa ne mara nihče! Tudi dobri angel je gotovo pozabil name.«

»N koogar ne bo več!« je rekel stari in se je odpravil domov. Kar pa pristopi uboga ženica in ga zaprosi plaho: »Dobri mož, podarite mi tisto-le smrečico! Uboga sem, ne morem vam je plačati, a postavila bi rada svojemu detetu tudi drevesce na božični večer. Za zadnje novce sem kupila svečico, da jo prižgem na drevescu,« je dejala. »Bilo je moje edino dete, oh, in tako dobro, kakor so dobri božji angelci.«

Solza je zatrepetala ženi v očeh. Moža je genila ta mila prošnja. Rekel je: »Vzemite smrečico! Škoda, da vam ne morem podariti lepše!«

Vsa vesela je vzela žena smrečico in je odhitela ž njo po dolgih ulicah vun iz mesta.

Debel sneg je ležal na grobeh; le iztežka ga je gazila trudna žena. Nekje ob zidu je bil grobček njenega deteta. Zasadila je drevesce lepo skrbljivo nanj, v vrh je pa pritrdila svečico in jo prižgala. Z obema premrlima rokama je branila burji, da ji ni ugasnila lučke. Nato je pa zaprosila goreče Boga, naj dovoli, da pogleda njeno dete na zemljo. In glej, ko je zrla hrepeneče proti nebu, se ji je zazdelo, da so se razmaknili oblaki, in njeno ljubo dete je pogledalo dol na njo. Ljubko se ji je nasmehljalo.

Potolažena se je vrnila žena v svoj tihi, samotni dom.

Dete je pa res zrlo iz nebes na svojo mamico. Pokazalo je ljubemu Bogu smrečico in reklo:

»Poglej, ljubi Bog, mamica mi je postavila na grobu božično drevesce! Tudi lučko je prižgala.«

Tu je pristopil k Bogu oni angel, ki je bil obljubil nekoč vsem trem smrekam, da jim izpolni želje, pa je dejal:

»Gospod, to je ona smrečica, ki je želela spoznati ljubezen, ki nikdar ne mine.«

Gospod Bog mu reče: »Naj živi na veke, kakor je ljubezen večna!«

Angel splava na samotno grobišče, dvigne tisto drevesce in ga odnese proti nebu. Sredi pota pa se obrne in pravi:

»Poglej na zemljo, smrečica, morda kje ugledaš svoji nekdanji družici.«

Na daljni morski obali je ležal strt mogočen jambor. Morski valovi so butali óbenj.

Angel pa pokaže smrečici na drugo stran zemlje. Ondi je ležal zapuščen in pozabljen brzojavni drog.

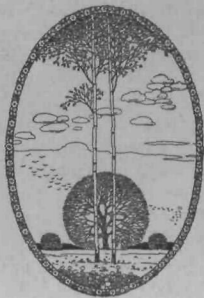
Nekdaj ponosna smreka je bila samo še trhel kos lesa, ki je čakal, kdaj ga bo kdo pobral in vrgel v peč,

Malo smrečico pa je nesel angel na nebeške poljane. Vsadil jo je sredi velikih, bleščečih dreves. Tisti otročiček je pa skakal vesel okoli zelenega drevesca, ki mu ga je bila podarila njegova mamica.

Gospod Bog pristopi in se dotakne z božjo roko drevesca. In glej, smrečica raste više in više, dokler ni višja od vseh drugih dreves v bližini. V njenem vrhu pa zablesti zlata zvezda. Ta prisveti prav dol na zemljo v samotno izbico uboge mamice.

Mamica ugleda novo zvezdo tik nad grobom svojega deteta, in čudovito se ji utolaži žalostno srce. Reče si: »To je zvezdica mojega deteta!«

Vsi angelci v nebesih so pa zrlí občudovaje na visoko, vednozeleno smreko, koder je blestela v vrhu tako čudovitolepa zvezda večne materine ljubezni.

Franjo Neubauer:

Na semanji dan.

Micki mati so kupili
petelinčka lepega,
Jožek je dobil konjička,
a konjička slepega.

Bratec pravi: „Ali vidiš,
kako lep je moj konjiček?“
Sestra reče: „Kaj boš hvalil!
Saj je slep, ne vidi nič!“

Glej, kakó moj petelinček
živo gleda — kakor ti!“
„No pa reči, naj zapoje,“
bratec ji odgovori.

„Moj petelin poje zjutraj,
ko je še povsod temà,
ko še ata spé in mama,
in nihčè ne vidi ga.“

„Vidiš, tudi moj konjiček
le tačas odpre oči;
a čez dan preveč ga sram je,
ker ga vedno gledaš ti!“

A. E. Bogomil:

Atu naproti!

Kaj veste vi tam doli v dolini, kako trpimo pri nas pod silo južnega vetra!

Uu-uuu-uuuu —! — se glasi njegova pesem, ki jo poje zdaj višje, zdaj nižje skozi svoje prehlajeno grlo. Pa samega je menda vendar strah, da bi brez spremstva razsajal po svetu; zato hodi z njim prav kisel in objokan spremljevalec: dež. Oh, ta dež! Poleti mu nič ne zamerimo, če po pameti pride — ali takole pozimi! Čožundra, godlja, plundra, ali kakor že hočete imenovati tisto sneženo in deževno brozgo skupaj, da se Bog usmili, kdor mora skozi njo.

Te dni sta srečala jug in dež Kalinškovega očeta. V lepem so šli od doma; ponoči je pa zarogovilil jug. Kupili so nekje novo kravo, Lisko. Na potu proti domu sta pa opešala oba, oče in Liska. Prenočila sta v Dolinčicah pri Rožancu, ki je bil Kalinškov brat.

Kako težko sta ju čakala doma Kalinškova dva! Novo kravico bi bila seveda še posebno rada videla. Kdové, kakšna bo? Ali bo tako prijazna, kakor je bila Murka? Ali bo bela ali bo pisana? In kakšne roge bo imela? In če bo kaj brčala in poleti morda rada bezljala? To niso majhne skrbi! Ali ata ni bilo od nikoder.

»Mama, kje so pa ata?« sta vpraševala venomer Tonček in Marica.

»Zdaj še ne morejo priti!« so ju tolažili mama. »Je še prezgodaj!« In tako so jima odgovarjali ves ljubi dan do večera. Zvečer se je pa stemnilo, in mama so tudi morali svoj odgovor malo izpremeniti: »Danes pa ata že ne bo domov — je pregrdo.«

Atu naproti!

»Kdaj pa bodo prišli? A?»

»Jutri enkrat mogoče pridejo,« so menili mati.

»Če jih ne bo ponoči sova vzela?»

Tončku so se posvetile oči. V skrbeh je bil za ata. Kako rad bi jim šel naproti, pa kaj, ko je zunaj taka vihra! In še sova povrhu! Ne, danes ne pojde! Jutri pojde!

O, to je bila noč dolga za Tončka! Do jutra se mu je sanjalo, kako nagaja tista sova atu in kravici; ata pa da se jokajo, žival se pa plaši. Tonček stoji pripravljen z dolgo palico, da bi mahnil po sovi; sova ga pa zagleda, pa prhuta nanj, da bi mu izpraskala oči. . . .

No, vendar enkrat — dan! In ata še ni! Ne odleže Tončku. Morajo mu mama dovoliti, da gresta s sestrico atu naproti. To so mama seveda temrajši dovolili, ker so vedeli, da dalj ne bosta šla kot do konca hiše. Tak direndaj zunaj!

Mama jima odpró dežnik, in otroka se napotita na pot.

Uuu-uuu-u-u-u-uuu- —! — jima zatuli veter okrog ušes. Nagajivo zagradi Tončkov klobuk in ga vrže v lužo. Potem se upre v dežnik in ga izkuša iztrgati Marici iz rok. To je zdaj boj in joj in jok in stok . . .

Popotníka se brž obrneta in vrneta v hišo. Rajši tukaj čakata. Ata bodo že prišli. —

In res so prišli, a brez kravice. Veselje in žalost hkrati sta napolnjevala Tončkovo in Maričino srce.

Čez par dni je pa jug potihnil. Zapihal je sever in ata so stopili v Dolinčice do Rožanca. Tam so zadnjič popustili Lisko.

Danes jo bodo pa gotovo prignali, danes! Skozi okno gledata Tonček in Marica po bregu dol, kdaj se kateri prikaže.

Ko bo pa količkaj znamenja, da res gresta, jo bosta pa pocedila Tonček in Marica skozi duri in po bregu dol brez klobuka in brez rute in brez dežnika.

Ne_kakor oni_dan: samó do vogala in še tisto zastonj.

Dr. Jos. Lovrenčič:

O taščici-sirofici in dobri deklici.

*Taščica rumenoprsa
je na okno priletela,
priletela, obsedela
in potóžila takó:*

*„Kamor stopim, se mi drsa —
če zletim na drobno vejo,
nógice se v sneg mi vdrejo,
in zazebe me močno!“*

*Deklica, odpri, odpri mi,
reši me gladú in mraza —
daj, daj, vsaj to malo časa,
da spet sneg skopní!*

*Ko bo konec ostri zimi,
in bom v pómlad odletela,
blizu gnezdece bom splela
in ti pela bom vse dni.“*

*Deklica odpre brž okno,
vzame taščico pribežno,
čuva jo pred zimo snežno
prav do pómladi.*

Janko Cegnar:

Telovadba.

V našem mestu je nastopil nov čas za mlade junake, za naše dečke in deklice. Ne vemo, odkod je prišel ta glas; tudi ne vemo, kdaj je prišel; samo to vemo, da je nekega dne počil glas: »Dečki in deklice, zapišite se med telovadce! Telovadili boste, kakor hrabri možje boste korakali!«

Joj, kako smo se zveselili! Vsak dan smo govorili samo o telovadbi. »Ali boš ti tudi telovadil?« smo vpraševali drug drugega. Tudi Bonačev Janko in Sterličev Stanko, dva največja prijatelja, sta se mnogokrat pogovarjala o telovadbi. »Jaz se bom zapisal med telovadce! Mi je že naša mama dovolila!« je ves vesel pripovedoval nekega dne Janko svojemu prijatelju. »Jaz bi se pa tudi rad!« je odgovoril Stanko, »pa doma še niso dovolili. Rekli so, da bodo še premislili. Vprašali bodo starega očeta za svet, so rekli doma, kaj oni o tem mislijo.«

»Veš kaj, Stanko, vprašajva midva sama starega očeta, pa boš precej vedel, če se boš smel zapisati med telovadce,« svetuje Janko.

Šla sta res naravnost k Stankovemu staremu očetu. Moder mož je bil stari oče. Sivolas je bil, a je ljubil otroke in velikokrat jim je pripovedoval lepe in poučne povesti. Otroci so ga radi poslušali, vedeli so, da jim stari oče vedno tako pove, kakor je za otroke dobro.

»Oče, skoro vsi dečki v šoli so se že vpisali med telovadce. Kaj pravite, ali bi se midva tudi smela zapisati?« vpraša Stanko.

»Seveda, telovadila bi rada, ker sta mlada in poskočna. Pa je prav, če vama povem, čemu je telovadba dobra. Bog je človeka ustvaril in mu dal dušo in telo. Zato moramo za oboje skrbeti.«

»Gospod katehet so rekli v šoli, da moramo za dušo še bolj skrbeti kot za telo,« se hitro oglasi Stanko.

»Seveda,« odgovori stari oče, »za dušo moramo še bolj skrbeti. Bog varuj, da bi nam duša zbolela. Pa vseeno moramo skrbeti tudi za telo.«

»Če kdo hudo greši, pa duša ni več zdrava, kaj ne?« vpraša Bonačev Janko.

»Prav si povedal! Najprej moramo skrbeti, da se nikoli vsaj hudó ne pregrešimo, skrbeti pa moramo tudi, da bo telo zdravo. In glejta, ljuba moja, telovadba pomaga, da ostane telo zdravo in je vedno bolj močno. Zato je telovadba dobra. Seveda, treba telovaditi, kadar je čas za to, na pravem kraju in ne preveč. Zapomni si pa, dečka, to dobro: telovadba, pri kateri bi se naučila kaj slabega in bi izgubila celo veselje do molitve in do svete maše, taka telovadba, ljuba moja, bi bila nesreča! Star sem že in vem, kaj pravim.«

»Dedek,« odgovori Stanko, »saj so rekli tisti, ki nas bodo učili telovadbe, da zaradi telovadbe ne bomo nikdar zamudili svete maše, in da tudi popoldne ne bomo takrat telovadili, kadar je v cerkvi krščanski nauk. Če bomo imeli pa ob počitnicah izlet, pojdemo vsi prej k sveti maši doma.«

»Če so tako rekli,« je odgovoril stari oče, »k takim pa le pojdita!«

»Kaj ne, dedek, da boste tudi naši mami rekli, da bom smel hoditi telovadit,« je zaprosil Stanko svojega starega očeta.

»Bom!« je odgovoril ded. To je bilo veselje za naša mlada junaka, da že dolgo nista užila takega!

Kokoška in petelinček.¹

Kokoška in petelinček sta šla v lešnike. Kokoška je rekla petelinčku: »Glej tam gori eno kobulico!« Petelinček je zlezal gor, je utrgal kobulico in jo vržel kokoški v oči. Kokoška je zajokala in rekla: »Čaj, čaj, bom že doma povedala!«

Petelinček je rekel: »Zakaj mi je pa grm strgal hlače?«

Grm je rekel: »Zakaj me je pa koza objedla?«

Koza je rekla: »Zakaj me pa pastir ni napasel?«

Pastir je rekel: »Zakaj mi je pa gospodinja dala tako malo kruha?«

Gospodinja je rekla: »Zakaj mi ga je pa svinja snedla?«

Svinja je rekla: »Zakaj mi je pa medved prešičke snedel?«

Medved je pa rekel: »Ja, ko sem bil tako laaačen!«

A. Čadež:

Zakaj so nedelje in prazniki v pratiki rdeče zaznamovani?

Nekoč pride hudobec k sestavljavcu pratike, pa ga prosi, naj odloči nekaj dni v letu zanj. Sestavljavec mu obljubi. Odloči zanj nedelje in praznike, češ, te dni ne bo imel nobenega dobička, ker so ti dnevi

¹ Iz lista za slov. koroško mladino »Mlada Jugoslavija«.

Gospodovi. Čez leto dni se »nebodigatreba« vrne ter se pratkarju prav lepo zahvali in pravi, da boljših dni bi mu ne bil mogel odkazati, kot so nedelje in prazniki. Vsled te pripombe je bilo nedelje in praznike tako sram, da so postali rdeči v pratiki.

To je pač le pripovedka, a ima v sebi — žal, le preveč resnice. Kdaj pa ljudje Boga bolj žalijo kakor ob nedeljah in praznikih, ko bi se moralo božje ime najbolj posvečevati? Grešno razveseljevanje, pohujšljivi plesi, ponočevanje, popivanje in vse, kar se drži teh in drugih grešnih razvad in priložnosti: vse to služi satanu in pomaga loviti neumrjoče duše v njegove mreže. Dnevi Gospodovi postanejo tako dnevi satanovi. Ni čuda, če je na zemlji toliko gorjá!

Posetnica.

Mičica Snop

Ali poznate to deklico? Ne? Pa mi vsaj povejte ime tiste pomladne cvetke, ki se skriva v njenem imenu in priimku.

Rebus.

? m [8] č × k = =
 pra' A m & a
 ša

(Rešitev posetnice in rebusa v prihodnji številki.)

oprašajinosenice

Vabilo na naročbo.

Dragi naročniki! Pač ste se zadnje čase že celó kaj hudovali na Angelčka, da ga ni in ni... Celi meseci so včasih potekli, in nobenega glasu ni bilo o njem. Hudó Vam je bilo, saj ga imate radi in čitate tudi radi. Dva naročnika sta nam pisala te dni iz Kozjega na Št.: „Veliko veselje nam je Vaš list, samo žal, da nas ne more obiskati vsak mesec kot prej. Nesrečna vojska, sedaj pa še tiskarski štrajk — —!“ Res neugodni časi večinoma za vse slovenske liste! Pa odrastli se že še kakó zamotijo, mladina je pa nepočakana. Zato jo tembolj mori sedanja negotovost in nerednost

Upamo pa vendar, da bo šlo gladkeje in naposled čisto gladko, ko premagamo te pive ovire v novi državi. Ostanite, ljubi naročniki, Angelčku zvesti še tudi v prihodnje! Naj Vas ne oplašijo mimoidoče neugodnosti. To mine, in Angelček bo spet dohajal veselih lic redno do Vas. Pošljite nam pravočasno svojo naročnino, ali pa jo izročite gospodu učitelju ali gospici učiteljici ali gospodu katehetu, da je odpošljejo na upravništvo posamezno ali za več naročnikov skupaj. Zahvalimo se Vam, dragi naročniki, za zvestobo, Vašemu blagemu učiteljstvu in Vašim staršem pa za vsak trud in vsako žrtev v prid našemu lističu. Če pa morete kaj več utrpeti, naročite se še na Vrtec!

„Vrtec“ in „Angelček“ skupno staneta zdaj 10 K „Angelček“ sam 3 K. Naročnino in reklamacije (naznanilo, če kdo kake številke ni prejel) sprejema: Upravništvo „Vrtca“ v Ljubljani, Sv. Petra cesta 80, vse spise in rešitve pa: Uredništvo „Vrtca“ in „Angelčka“, Rova, p. Radomlje. Letna naročnina naj se izvoli kmalu poravnati, najbolje po priloženi položnici.